

jo psched Bogom a zlowekami, a s tym tej zelazi jaden dobry exempel dawasch.

Ta druga sluchnoscz tych gospodarow a gosposow jo ta poniznoscz.

Tak ponizny bescho ten huschy. Pscheto, ako Jesus k nomu zascho: „Ja zu pschisch a twojogo chorego sluzabnika hustrowisch,“ ga wotgroni won: „Knezo, ja nejsom dostojny, aby ty spod mojo tschimo nutsch sche“. A tak ponizny bescho won tež pscheschimo swojom sluzabnikoju, won zarzascho jogo tak husoko, az jogo hustrowena dla schu prozu natozy. Tak deje tež gospodarje a gospose se pilnowasch teje poniznosczy pscheschimo Bogu. Woni deje husnasch, az woni, rowno ako jich zelaz, spod Bogom stoje a swojog Knesa na nebju maju, kotaryz jich tejerownosczi, by mogli k sluzabnikam huzynisch; az won jich pak slutneje gnady a smilnosczy, mimo scheje jich saslužby a dostojnosczy ku knesam huzynik jo. A tak deje woni tež teje poniznosczy pscheschimo swojomu blischemu a wosebnie teke pscheschimo swojeje zelazi se pilnowasch. Woni nedeje ju sanizowasch, ale husnasch, az s nimi jadnogo stworischela, humoznika a jadnu nazeju togo powolana maju, a az jich sluzabniki a sluzabnice tak deje zloweki a tschesczijany su, ako woni. Togodla nedeje woni swoju moz nad nimi sle natozysch, ako ako se sluscha, na nich zarzasch (Col. 4, 1).

Ta tichescha sluchnoscz tych gospodarow a gosposow ja ta luboscz pscheschimo tej zelazi.

Tak lubowascho ten huschy swojogo sluzabnika; won